

Efnisyfirlit.

- Lífið fyrir Krist (Vitnisburður)
- Regnið sem Drottinn gaf (Vitnisburður)
- Opinberun í draumi. (Vitnisburður)
- Verum á varðbergi, trúum Jesú. (Pistill)

Lífið fyrir Krist.

Vitnisburður

Eftir Konráð Rúnar Friðfinnsson.

Já, líf fyrir Krist? Var eitthvað líf til áður heldur en Jesú kom í hjartað? Dró maður þá enn andann áður en það opinberaðist að Guð og Sonur hans væru áþreifanlegir og raunverulegir sem hægt væri að hafa fullan aðgang að og eignast sem vin? Að Hátignin sjálf vildi gera sér hús og búa í þessu húsi og að þetta hús væri maður sjálfur. Já, var til líf áður en þetta allt saman gerðist?

Þeir tímar voru í mínu lífi að ég gekk um guðvana. Og var svo til 36 ára aldurs er Jesú snart mig.

Þær stundir voru að maður gekk um fjarri visku og kærleika Guðs og án þess að vita um kraft hans, mátt hans og getu til að breyta ekki sumu heldur öllu hjá manni. Þegar þekking er engin á gildum Biblíunnar er erfitt að ætlast til að menn geri sér grein fyrir Orðunum og fái varast aflið sem afvegaleiðir menn og konur verandi sjálfur undir hæl heimsins vætta eins og allir menn eru sem ekki þekkja Jesú og óendurfætt fólk. Að treysta því að fólk leiti af sjálfdáðum í eitthvað sem það þekkir hvorki haus né sporð á er ekki viturleg hugsun.

Þegar sambandið við Jesús er orðið heilt og raunverulegt fyrir manninn þá fyrst opnast honum möguleiki á að kafa ofan í þessa visku og skoða það sem frelsarinn hefur fyrir menn. Allt í Guðs hendi og maðurinn getur í engu bætt við gjafirnar sem Jesús réttir honum. Enginn kemur til hans né fær áhuga á að kynna frelsara sínum og lausnara nema hann sé fyrst snertur af Orði Guðs. Og Orðið nær að festa rætur.

Hver okkar var eins og grár köttur og opnandi alla skápa og hurðir í leit að Kristi á meðan myrkrið umvafði allt okkar líf? Á jafnvel vorum myrkustu augnablikum leituum við ekki á hans mið?

Á þessum tíma var trúað fólk fyrir mörgum okkur bara fólk sem svo sem mátti vel gera það sem það gerði án þess að við sæjum eitthvað sérstakt við þetta. Á þessum tíma var Guðsríkið okkur einfaldlega lokað. Og á meðan slíkt ástand viðhelst hjá manneskjunni er lítil von til þess að ljósglæta berist henni frá þessu ríki með allt sitt kannski meira og minna lokað. Og kæmi lítil geisli er allt eins víst að hann hafi farið framhjá án þess að nein veitti honum minnstu athygli. Andlaus manneskja gengur í eigin mætti. Alla fræðslu og áhuga á að vita meira um Jesú skortir og er ekki til staðar. En breytir ekki hinu að svo sannarlega elskar Jesú svona fólk og dó fyrir það og er kennsla fyrir þá sem þegar hafa tekið við honum og þekkja veginn.

En rétt er það að við leituðum. En þó ekki að Jesú. Á réttum tíma kemur Jesú Kristur nefnilega sjálfur og tendar litla tíru sem æ meiri birtu stafar af. Og Jesú kemur og fullnar sitt verk. Allt sem viðkemur Guðsríkinu vinnst gegnum Orðið sem Jesús kom með. Manneskjan heyrði og undrið gerðist. En samt ganga milljónir manna og kvenna um guðvana og stefnulausir án þess að festa rætur við eitt né neitt.

Hvernig er þessu þá farið? Er það mögulegt að skaparinn láti sköpun sína virkilega afskiptalaus og leifi henni bara að valsa um að vild? Stundum mætti álikta svo. En slíkt mat er þó rangt. Drottin hefur vakandi auga með öllum alltaf.

Hið sanna er að hvorki ég né þú veittum sannleika Drottins athygli fyrir heldur en eitthvað frá honum snart hjartað og kom frá Orðinu. Orðið er gjaldið sem greitt var í eitt skipti fyrir öll og óvinur allrar sköpunarinnar hefur misst tókin á fólkinu og getur ekki krafist á nýjan leik. Til að staðfesta frásögu mína um að Drottinn sé nálægur öllu fólki allt frá fæðingu langar mig til að segja þér vitnisburð sem gerðist fyrir tíma Krists í mínu lífi.

Árið 1972 stundaði ég sjóinn eins og algengt er með unga menn á Íslandi. Báturinn sem ég starfaði þá á var mikið í heimabæ mínum Hafnarfirði en skráður á Húsavík, muni ég þetta rétt og veiddi uppsjávarfisk í hringnót, bæði loðnu og síld.

Um haustið 1972 stundaði þessi bátur síldveiðar í Norðursjónum og seldi aflann á markaði í Hirtshals í Danmörku. Veiðar á þessu hafsvæði voru algengar hjá íslenska síldarflotanum í þann tíð.

Eins gerist til sjós þá spilar veðrið stórann þátt í veiðunum og hamlar að nauðsýnlegt getur reynst að leita vars eða sigla í höfn, sé það mögulegt. Og var það gert í þetta skipti og skipinu siglt inn til Leirvíkur á Setlandseyjum.

Í höfn notuðu sjómennirnir oft tímenn til að skreppa á næsta bar og fá sér "einn laufléttan." Í Leirvík lá skipið svo uns veðrinu slotaði. Þetta var um helgi og laugardagur. Og hófu menn að kanna aðstæður til að vita hvort ekki væri ball í Leirvík. Sem og reyndist vera.

Á þessum árum drakk maður áfengi og þurftu enga tíu fílefla klára til að draga mann af stað. Enda gert af mesta fúsleika að fara upp með strákunum og að taka þátt með þeim í knæpulífinu. Og þegar áfengið byrjaði að virka vildi ég ásamt einum skipfélaga mínum kanna bæinn frekar og leita uppi nýja staði til að setjast inn á og svona rápa á milli knæpanna. Við fórum út og löbbaðum um bæinn þveran og endilangan og kíktum inn á hina ýmsu staði sem seldu vín og dvöldum stutta stund á hverjum stað og þar innan um hávaðan frá annaðhvort hljómsveit eða hljómflutningstækjum.

Á þessu rölti okkar römbuðum við á hvítmálað timburhús með turni sem við þekktum sem kirkju og tókum í hurðarhúninn. Og laukst hurðin vitaskuld upp. Í hinum enda byggingarinnar blasti við maður sem stóð fyrir aftan lítið ræðu púlt og flutti söfnuði sínum Orðið. Undireins og hurðin opnaðist og höfuð okkar birtust í dyragættinni veifaði þessi maður okkur og benti okkur að koma inn. Engu var líkara heldur enn presturinn hafi verið að bíða eftir okkur, þessum tveimur villuráfandi sjómönnum frá Íslandi. Þegar málið í ljósi sögunnar er skoðað er alltént hægt að ímynda sér það, miðað við áhugann sem hann sýndi okkur. Manninn þekktum við ekki og vissum vitaskuld heldur engin frekari deili á honum né því sem hann stóð þarna fyrir.

Það sem vakti athygli mína og það sem ég mann eftir frá þessu augnabliki - takið eftir að við erum að tala um fáeinar sekúndur og í mesta lagi eina mínútu - var hve allt inni var bjart og fallegt og hve presturinn brosti fallega til okkar og alveg eins og hann hafi vitað að við myndum stinga höfðinu inn um dyragettina á kirkju hans og að hann ætti að bjóða okkur inn.

Líkt og nærri má geta hrökkludumst við báðir frá hurðinni og héldum hlējandi á brott. Enda ekki alveg tilbúnir til að setjast inn í kirkju og þar á harðan bekk þegar annað og að okkar mati mikilvægara var uppi á teningnum í lífinu. En mér skilst, án þess að vera með einhverjar sannanir fyrir máli mínu, að kirkjan sem við römbuðum á í Leirvík hafi verið Norsk sjómannakirkja sem þjónustaði Norska sjómenn sem komu til hafnar á þessum annars ágæta stað í Leirvík.

En hvað er ég svo að segja með þessu? Hver er boðskapurinn í frásögunni?

Hann er skír. Jesús Kristur mætti okkur á þessu augnabliki og benti okkur á að hann hefði dálítið að segja okkur.

" Hvað hefur þú svo fyrir þér í þessu, góði minn? " -gæti nú herra efi spurt.

Að ég skuli muna þetta andartak, sekúndur, svo löngu eftir sjálfan atburðinn er sönnunin fyrir mig um að frelsarinn stóð fyrir framan okkur skipsfélaganna og engin annar. Kirkjan og hurðin sem við lukum upp er raunverulega hið eina sem ég mann vel eftir frá þessu krárrölti okkar skipsfélaganna sem þó stóð í marga klukkutíma og eflaust langt fram nótt. Þetta eru staðreyndir sem Drottinn leifir mönnum að skoða og skilja eftir að hann sjálfur er orðinn lausnari fyrir þeirra líf og allur efi um tilvist hans vikin burt og gangan á veginum er orðin veruleiki í lífinu með sínum þroska. Þá fara menn líka að skilja ýmsa aðra þætti sem hentu þá fyrir Krist sem ekki var meðtekið í þann tíð sem hnipp frá frelsaranum.

Og mun ég nú koma inn á það hví fólk meðtekur ekki Krist - fyrir Krist.

Í heiminum eru starfrækt tvö öfl, og einungis tvo öfl. Bæði eru máttug, en þó er annað aflið máttugra en hitt. Satan er annað aflið og það sem allt fólk sem fæðist í heiminum undirgegnst. Jesú Kristur er hitt aflið. Hann hefur sigrað mátt og veldi Satans og getur hvenær sem er hrifsað fólk yfir línuna til sín. En til þess þarf boðunina.

Fyrir um hálfum mánuði (ágúst 2004 var þetta efni fyrst sett á blað) og þegar þessi mynd kom eina ferðina enn upp í hugskotið - ljóslifandi sem fyrr - fór ég að velta því fyrir mér hvers vegna ég leitaði ekki Krists strax eftir upplifunina í dyrum kirkjunnar. Sannleikurinn er sá að ég frelsaðist sautján árum eftir atburðinn þarna á Setlandseyjum. Og ég leitaði til Guðs að skíringum í bæn og beiðni. Svarið sem kom var mjög einfalt í sjálfu sér sem sannar að þessi tvö öfl í heiminum eru raunveruleg og slagsmálin um sálirnar því líkar að ótrúlegt er.

Það sem Drottinn sagði mér um málið er eftirfarandi:

" Dettur þér í hug að á meðan þú hafðir anda Satans í þér að hann leifi þér að skoða mína dýrð og dvelja við hana. Af og frá. Undireins og hjarta þitt snérist að þessari sýn í kirkjunni forðum daga kom Satan og sló sýnina út aftur þannig á þú gast aldrei dvalið neitt við hana til að hún næði að vinna þau verk í hjarta þínu að þú snéris þér af alvöru til mín. En ljósið sem þarna kom var til staðar alla tíð og dropaði upp annað veifið og í augnablik í senn til að minna þig á ljósið. Satan sem á þessum tíma átti þig gaf engin grið. Hann skildi halda þér hvað sem

tautaði og raulaði. Og engin getur tekið manninn frá honum nema ég Jesú Kristur. " - Svo mörg voru þau orð.

Magnað og sannleikur.

1989 kom Jesús svo inn í mitt líf og Satan varð endanlega að hörfa.

Þetta er ástæða þess að við getum talað um lífið fyrir og eftir Krist og látið sannfærast um að Kristur var ekki langt frá og raunverulega fylgdi okkur eftir hvert fót máli. Trúin á upprisinn Jesú og gangan með honum gefur okkur raunverulegt viðmið sem við getum miðað allan lífsferil okkar við. Ég gæti sagt ykkur fleiri slíka vitnisburði sem gerðust í lífinu fyrir Krist og veit líka að sjálf eigið þið margar slíkar sagnir köfuduð þið ofan í málið. Ýmislegt leynist í þeirri kistu.

Að rifja svona upp er ágætt til að minna sjálfan sig á sálirnar sem hrekjast fram og til baka og lifa í myrki án þess að vita og telja líf sitt eðlilegt og í ágætum farvegi. Já vinir það er til Guðsvegur og breiðstræti til glötunar.

Þetta getur líka verið hvatning til fólks um að biðja stöðulega fyrir ófrelsuðu fólki sem þekkir ekki mátt og kraft Jesú Krists og trúna því að Jesú sé í námunda við fólk með þrátt fyrir allt ruglið, bullið, blekkinguna og bölið sem það hrærist í. Við erum ljós á fjalli þegar við leggjum fólk fram fyrir Jesú og sýnum með verkum okkar að við göngum fram í kærleika hans og elsku.

Slíkur vitnisburður getur einnig minnt fólk á hve nauðsýnlegt er að hlýða kalli Drottins.

Í dag veit ég meira um mátt Krists og hvernig hann vinnur en var árið 1972. Í dag er ég sannfærður um að forstöðumaðurinn í kirkjunni í Leirvík var búinn að fá í anda sinn um þessa tvo menn sem umrætt kvöld í líklega nóvember mundu koma og að hann skildi hvetja þá til að staldra við. Kristur vissi á hvað leið ég var og hversu alvarleg drykkjan ætti eftir að verða er fram liðu stundir. Og hann vildi ná mér en tókst ekki þarna. Frá áfenginu losnaði ég endanlega um áramótin 1978 - 1979. Þarna á milli eru 7 ár í viðbót full af kvöl sem áfengisneysla mín olli.

Í dag finnst mér málið stórmerkilegt og slík sönnun á tilvist Jesús og hvernig hann leiðir hinn ófrjálsa þangað sem hann er með starfsemi á til að kveikja örlytla glóð sem aldrei slokknar heldur viðhelst, að vísu lengi vel sem einungis glóð, að maður berst við tárin á meðan efnið er fest á blað.

Annað er ég einnig handviss um að skipsfélagi minn, sem með mér var umrætt kvöld 1972, mann líka eftir þessu atviki hvað sem hann svo hefur gert við þetta. Drottinn einn veit það.

Í hvert skipti sem menn mæta Jesú Kristi gerist eitthvað sem ekki gleymist svo auðveldlega. Þetta er sáning sem á endanum leiðir þig til frelsis og eru oft svona fyrstu frækornin inn í hjarta mannsins sem Drottinn mun nota og haga lífi þínu þannig að þú ferð og kemur „óvart „ við á þessum að hinum staðnum líkt og gerðist þarna í Leirvík 1972. Og Satan byrjar þegar að leggja á ráðinn um að tortíma manninum eftir að hann sá ljósið. Honum skortir allan kærleika og getur ekki til þess hugsað að þú frelsist og eignast líf og aðgöngumiða inn á staðinn sem hann var rekinn burt frá og heitir ríki Guðs á himnum.

Vinir! Kristinn maður/kona er með stefnu, markmið, áfangastað. Á þennan áfangastað stefnir hugur og hjarta.

Bull og þvæla fyrra lífs leiddi mig að lokum í útbreiddan faðm Jesú Krists. Og þannig séð hefur maður margt að þakka fyrir.

Ég legg við drengskap minn og kalla Drottinn mér til vitnis um að það sem hér er sagt er sannleikur.

Gert í ágúst 2004

Endurgert 31 október 2010

Regnið sem Drottinn gaf

Vitnisburður Konráðs Rúnars Friðfinnssonar

Komið þið sæl, ágætu gestir þessarar síðu. Mig langar til að segja ykkur lítinn vitnisburður um dýrð Drottins og hve hann er fús til að svara bænum okkar. Jafnvel bænum sem sagðar eru í allt að hálfkæringi og hálfgerðu gríni, líkt og gerðist í þessu tilviki sem hér skal greint frá.

Þannig var að, líklega árið 1990, var ég beðin um að klára timburhús að utan sem aldrei hafði verið lokið við. Eigandanum, nýbúinn að eignast húsið, vantaði laghentan mann, eins og hann orðaði þetta sjálfur, til að klára húsið. Eftir dálitla umhugsun ákvað ég að taka að mér verkið.

Fyrsta sem ég gerði var að skella mér á hnén og biðja Jesú Krist um að vera með mér í þessu verki frá upphafi. Lítt kunní ég nefnilega til verka á sviði húsbygginga. En ég átti Drottinn í hjarta mínu sem veit það sem ég veit ekki. Og í þessu trúartrausti vaknaði ég morgun einn í júlí og hóf smíðarnar. Ýmislegt var úr lagi gengið í húsinu og þurfti að skipta um glugga og timbur í útveggjum sem byrjað var að fúna. Húsið hafði ekki fengið neina umhirðu í mörg ár og stóð autt. Bankinn átti þetta hús og sat svo uppi með óselt uns maðurinn sem réði mig keypti þetta hús.

Með hjálp bænarinnar og Jesús mér við hlið miðaði verkinu furðu vel og voru menn sáttir við handbragðið og fráganginn og vissu nágrannarnir ekki annað en að þar færi lærður smiður. Sem var alröng ályktun hjá blessuðu fólkinu. Ég gat að vísu rekið nagla í spýtu nokkurn veginn skamlaust en þekking mín í þessa átt náði ekki mikið lengra.

Að kveldi hvers dags hafði ég ekki hugmynd um hvernig ég ætti að leysa verkefni næsta dags. Vissi þó nógu mikið til að vita að vinnan mundi leysast á farsælan hátt. Jesú hefur ráð undir rífi hverju. Nægði sú vísu mín mér fullkomlega. Verkið hélt áfram spýtu fyrir spýtu, nagla fyrir nagla, skrúfu fyrir skrúfu og - bæn.

Undir lok verksins kom að þeim hluta að setja upp þakrennur á sínum stöðum á þakinu. Þær lágu klárar við húsvegginn og biðu eftir að fá skilað sínu hlutverki. Enn það ég í Jesú nafni um visku og þekkingu og hvernig ég ætti að bera mig að við þakrennurnar. Að

kveldi sama dags komst síðasta rennan á sinn stað og allt klárt til að mæta úrhellinu. En var örugglega réttur halli á þeim? Var öruggt að vatnið rynni hindrunarlaust rétta leið og færi niður um niðurfallið? Um þetta gat ég ekki vitað. Himinn þetta kvöld var eins og mörg undangengin kvöld heiðskýr og hafði vart komið regndropi úr lofti allan þennan júlímánuð árið 1990. Og þar sem ég nennti ekki að fara upp á þak með vatnsfötur til að aðgæta stöðuna var fátt til ráða nema bíða og sjá til.

Þegar ég kom inn og var svona og þvo mér og gera mig kláran fyrir matinn hugsaði ég með sjálfum mér að nú væri gaman að fá smá regn og reyna hvort rennurnar virkuðu ekki örugglega rétt. Vart hafði ég sleppt mínum hugsunum en það gerði þessa líka hellidembu. Eins og hellt væri úr fötu, með hagléljum sem buldi á bárujárnsklæddu þakinu slíkur var atgangurinn úti. Ég hoppaði hæð mína af fögnuði og hljóp út og hringinn í kringum húsið og varð afskaplega glaður þegar ég sá með eigin augum að allt var rétt upp sett og vatnið skilaði sér niður niðurföllin hratt og án hnökra. Regnið stóð í um fimm mínútur og hætti jafn skyndilega og það hófst og sól skein aftur í heiði.

Já, bræður og systur, vinir. Við eigum Drottinn sem heyrir í okkur. Hugsanirnar okkar einar nægja honum til að bænheyra, séu þær honum velþóknanlegar. Að vísu mann ég ekki daginn sem þetta gerðist en klukkan var rúmlega 19,00. Myndi ég hins vegar daginn gæti veðrustofan staðfest þetta sem ég er hér að halda fram, auk fjölda manns. Skammt frá mér fór fram fjölmennt hestamannamót og varð fólkið þar vitaskuld vitni að þessum atburði þótt það hafi eflaust ekki sett hið skyndilega regn í samband við bænasvar mitt. Í mínum huga var hins vegar enginn efi. Jesú Kristur, frelsari manna, vildi gleðja þennan þjón sinn. Og munið! Drottinn Jesú var yfirsíður verksins og hann sem gaf öll fyrirmælin hvernig verkið skyldi unnið frá degi til dags. Eina sem ég raunverulega gerði var að framkvæma hans ráð.

Ég kalla Jesú Krist mér til vitnis um að vitnisburður minn er sannur og átti sér stað í raunveruleikanum. Drottinn Jesú er raunveruleiki og hann lifir í dag og er með oss til að gleðja, uppörva og staðfesta sjálfan sig hjá manningum. Jesú veit að hann veit það sem þú veist ekki og getur það sem þú getur ekki og vill framkvæma hlutina með sínu fólki alltaf.

Fylgjum Jesú og upplifum marga skemmtilega hluti á göngunni með honum. Jesús er toppurinn á tilverunni.

Gert í júlí 2000

Endurgert 31 október 2010

Opinberun í draumi.

15 júní 2008.

Guð er góður Guð og hann lætur sitt fólk vita hvað sé framundan sem og er ástæðan fyrir að við lesum í Biblíunni og fræðumst um hvað hún hefur um málin að segja.. Biblían er sannleikans Orð og kennir að allt fólk sem trúir á Jesús fari til fundar við hann í loftinu og muni því vita hvenær hann komi yfir það til að boða til fundarins.

Nú skal greint frá draumi sem höfundi dreymdi á vordögum 2008.

Draumurinn var á þá leið að höfundi fannst hann vera á gangi eftir ákveðinni götu í ákveðnum bæ á Íslandi og á leið þangað sem honum hafði verið stefnt. Engin efi var í hjarta hans. Hann vissi að fundurinn við Drottinn í loftinu var framundan. Hann gekk hægra megin eftir þessari götu og mætti fullt af fólki sem flest var grandalaust og hafði greinilega ekki neina hugmynd um hvað var að gerast. (Þessi dagur var í engu frábrugðin öðrum dögum hjá því. Það þekkja ekki allir Jesús og því útilokað að það viti hvenær Jesús kemur yfir það og kallar til síns fundar.)

Á einum stað á þessari leið og vinstra megin á götunni voru múslímar staddir. Kuflarnir og höfuðklútarnir sem þetta fólk klæddist gerði honum kunnugt um hveðrar trúar fólkið var. En svona klæðnaður er algengur í múslímsku löndunum. Augljóst var að múslímarnir skynjuðu eitthvað skrítið í loftinu en gátu engan vegin vitað hvað þetta var né heldur hvert þeir ættu að fara. Það sem hann sá var örvænting og handapat á meðal þeirra en engin svör. Þeir báðust fyrir liggjandi á hnjúnum á litlu teppunum sínum eins og þeim hefur verið kennt og hrópuðu upp til Allah. En bænin gaf þeim engin svör og þeir voru jafn ráðvilltir og skelfdir eins og áður.

Höfundur gekk áfram fullviss um hvað væri í gangi. Til fundar við Drottinn í loftinu.

Næsta sem gerðist var að hann var staddur inn í einhverskonar fari sem átti að flytja fólkið til fundarstaðarins í loftinu.

Inni í þessu fari var mikið af fólki. Allskonar fólki. Ungu fólki. Miðaldra fólki. Gömlu fólki. Börnum sem léku sér á gólfunum. Allir vissu upp á hár hvað til stóð og hví þeir voru þarna.

Til hans kom kona sem hann þekkti ekki. Hún eins og aðrir var með það á hreinu hvað var í gangi. Hún vatt sér að höfundi og sagði:

„Ég verð að fara og sækja háskólaprófin mín. Ég verð að hafa með mér háskólaprófin. „

„Til hvers? „ – sagði höfundur:

„Engin þörf verður fyrir þau þangað sem við erum að fara. „

En konan staglaðist á þessu sama og virtist vera tilbúin að taka áhættuna af því að fara út úr farinu til að sækja prófskírteinin. Höfundur veit ekki hvort af þessu varð hjá henni eða ekki. Og honum varð hugsað til þess hvort menn á þessum afdrifaríka stað héldu virkilega ennþá í sínar hégómlegu hugsanir eins og próf og einhverjir titlar í heiminum andspænis svo merkilegum atburði og hver kristin maður raunverulega er að bíða eftir. Biblían boðar þetta og kristnir menn vita að Biblían segir þeim sannleikann.

Höfundur stappaði niður fæti og sagði við sig sjálfan:

„Það er að gerast. Þetta er augnablikið. Stundin. Það var þá satt sem Biblían hefur talað um í aldir. Það er að gerast. Það er að gerast. „

Farið virtist gríðarlega stórt og að minnsta á kosti tveimur hæðum. Hann sá mann hlaupa upp stigann upp á efri hæð. Og þekkti hann þennan mann og var sá eini í hópnum sem hann bar kennsl á, án þess þó að það í sjálfu sér segi neitt. Og hér lauk draumnum.

Eftir þetta er ég sannfærður um að þegar þessi stund gerist og kallið kemur verða menn handvissir. Engin efi í vakandi hjarta. Þetta undirstrikar mikilvægi þess að haldast vakandi frá degi til dags og öllum stundum. Engin veit nefnilega tímann nema Guð einn. Eina sem maðurinn fær gert er að trúa áfram og veiklast ekki.

Drottinn lagði á hjarta mitt að deila þessu með ykkur í þeirri trú að vitnisburðurinn bæði uppörvi og hvetji til áframhaldandi vöku og styrks í vorri trú.

Ég leggur við drengskap minn og kalla sjálfan Drottinn mér til vitnis að það sem hér er greint frá er vitnisburður kominn beint frá háseti lifandi Guðs.

(PS: Mig langar til að bæta ögn við þetta sem að ofan er sagt. Fram kemur að ég gekk eftir götu í ákveðnum bæ. Það sem vakti athygli mína var að engin sem var þar á ferli virtist veita mér athygli eða sjá mig. Þótt ég sæi alla sem voru á ferðinni virtist annað gilda um fólkið á svæðinu. Þótt maður geri sér ekki alveg grein fyrir þessu virðist svo vera að ég hafi þarna verið í anda mínum ekki holdi.

Farið sem einnig kemur til sögunnar er að mínu áliti aukaatriði. Aðalatriðið er þessi fullvissa mín og annarra sem þar voru um að ferðin til fundar við Drottinn væri framundan. Það er aðalatriðið. Gerum hjörtun klár og verum staðföst í trú vorri. Jesús er raunveruleiki. Orð hans standa. Amen.:)

Ritningarvers:

"-50- En það segi ég, bræður, að hold og blóð getur eigi erfð Guðs ríki, eigi erfir heldur hið forgengilega óforgengileikann. -51- Sjá, ég segi yður leyndardóm: Vér munum ekki allir sofna, en allir munum vér umbreytast -52- í einni svipan, á einu augabragði, við hinn síðasta lúður. Því lúðurinn mun gjalla og þá munu hinir dauðu upp rísa óforgengilegir, og vér munum umbreytast. " (1Kor 15:50-52)

Skoðum nokkur ritningarvers:

„ -9- En er þeir voru komnir yfir um, sagði Elía við Elísa: Bið þú mig einhvers, er ég megi veita þér, áður en ég verð numinn burt frá þér. Elísa svaraði: Mættu mér þá hlotnast tveir hlutar af andagift þinni. -10- Þá mælti Elía: Til mikils hefir þú mælst. En ef þú sér mig, er ég verð numinn burt frá þér, þá mun þér veitast það, ella eigi. -11- En er þeir héldu áfram og voru að tala saman, þá kom allt í einu eldlegur vagn og eldlegir hestar og skildu þá að, og Elía fór til himins í stormviðri. -12- Og er Elísa sá það, kallaði hann: Faðir minn, faðir minn, þú Ísraels vagn og riddarar! Og hann sá hann ekki frammar. Þá þreif hann í klæði sín og reif þau sundur í tvo hluti. „ (2Kon 2:9-12)

„ En síðar meir mun ég úthella anda mínum yfir allt hold. Synir yðar og dætur yðar munu spá, gamalmenni yðar mun drauma dreyma, ungmenni yðar munu sjá sjónir. „ (Jóel 2:28)

„ -16- Því að sjálfur Drottinn mun stíga niður af himni með kalli, með höfuðengils raust og með básúnu Guðs, og þeir, sem dánir eru í trú á Krist, munu fyrst upp rísa. -17- Síðan munum vér, sem eftir lifum, verða ásamt þeim hrifnir burt í skýjum til fundar við Drottin í loftinu. Og síðan munum vér vera með Drottni alla tíma. -18- Uppörvið því hver annan með þessum orðum. „ (1Þess 4:16-18)

„-1- Þá er líkt um himnaríki og tíu meyjar, sem fóru til móts við brúðgumann með lampa sína. -2- Fimm þeirra voru fávísar, en fimm hyggjar. -3- Þær fávísu tóku lampa sína, en höfðu ekki olíu með sér, -4- en hinar hyggju tóku olíu með á könnum ásamt lömpum sínum. -5- Nú dvaldist brúðgumanum, og urðu þær allar syfjaðar og sofnuðu. -6- Um miðnætti kvað við hróp: Sjá, brúðguminn kemur, farið til móts við hann. -7- Þá vöknudu meyjarnar allar og tóku til lampa sína. -8- En þær fávísu sögðu við þær hyggju: Gefið oss af olíu yðar, það er að slokkna á lömpum vorum. -9- Þær hyggju svöruðu: Nei, hún nægir aldrei handa öllum. Farið heldur til kaupmanna og kaupíð handa yður. -10- Meðan þær voru að kaupa, kom brúðguminn, og þær sem viðbúnar voru, gengu með honum inn til brúðkaupsins, og dyrum var lokað. -11- Seinna komu hinar meyjarnar og sögðu: Herra, herra, ljúk upp fyrir oss. -12- En hann svaraði: Sannlega segi ég yður, ég þekki yður ekki. „ (Matt 25:1-12)

„-10- Þjónarnir fóru út á vegina og söfnuðu öllum, sem þeir fundu, vondum og góðum, svo að brúðkaupssalurinn varð alskipaður gestum. -11- Konungur gekk þá inn að sjá gestina og leit þar mann, sem var ekki búinn brúðkaupsklæðum. -12- Hann segir við hann: Vinur, hvernig ert þú hér kominn og ert ekki í brúðkaupsklæðum? Maðurinn gat engu svarað. -13- Konungur sagði þá við þjóna sína: Bindið hann á höndum og fótum og varpið honum í ystu myrkur. Þar verður grátur og gnístran tanna. -14- Því að margir eru kallaðir, en fáir útvaldir. -" (Matt 22:10-14)

Verum á varðbergi, trúum Jesú.

Vitnisburður Konráðs R. Friðfinnssonar.

Augu mannsins er þeim takmörkunum háð að geta aðeins séð efniskennda hluti. Menn sjá fjöllin, bíla, bát, fólk, skepnur og efni í föstu formi. Í fyrstu Mósebók segir: " Af moldu ertu kominn, að moldu skaltu aftur verða."

Biblían kennir að maðurinn sé líkami, sál og andi. Mannleg augu fá séð holdið en ekki andann. Ekkert okkar er eins. Og þannig skal það vera, segir Drottinn. Okkur ber því að virða hvort annað. Líka þannig heiðrum við Guð. Guð hefur skapað alla menn.

Þegar líkaminn deyr fer andi mannsins burt. Og þótt maður sitji yfir deyjandi manneskju getur hann ekki séð þegar andinn hverfur og fer sinn veg. Menn sjá líkamann sem verður eftir. Andinn fer þangað sem honum er ætlaður staður. Til Guðs eða staðar sem Biblían kallar Helju. Manninum er ekki gefið að greina sálina er hún hverfur úr manninum og á braut. Munum að þó við sjáum ekki er ekki þar með sagt að atburðir eigi sér ekki stað. Vissulega yfirgefur andinn, hinn raunverulegi þú, líkamann. Og þess vegna leggur Drottinn líka alla áherslu á Orð sín sem segja:

" Og Jesús gekk til þeirra, talaði við þá og sagði: Allt vald er mér gefið á himni og jörðu. Farið því og gjörið allar þjóðir að lærisveinum, skírið þá í nafni föður, sonar og heilags anda, og kennið þeim að halda allt það, sem ég hef boðið yður. Sjá, ég er með yður alla daga allt til enda veraldar." (Matt 28. 18 – 20)

Biblían kennir að illir andar fari mikinn í heiminum og noti hverja stund sem gefst til að blekkja og koma illu til leiðar. Til dæmis með þeirri hvimleiðu aðferð að reyna að sundra kristnum bræðrum og systurum.

Kveikjan að þessum hugleiðingum nær aftur til ársins 1995. Þá gerðust atburðir sem mig langar til að geta um í fáeinum orðum til að menn fái áttið sig á að ýmislegt gerist sem augun fá ekki skynjað og viska okkar neitar að meðtaka en samt raunveruleiki.

Þannig var að vaskur flokkur vegavinnumanna var að störfum á einum af mörgum vegum landsins. Verk flokksins fólst í að færa ákveðin vegarþotta til. Á einum stað stóðu tveir miklir steinar sem nauðsýnlegt var að hreyfa. En steinanna tvo fannst mönnum óráðlegt að færa úr stað. Sagnir sögðu að í þeim byggi huldufólk og gott ef ekki líka álfar. Þið vitið þessir með stóru eyrun. Og gamla goðsögnin fékk byr undir vængi sína.

Nú voru góð ráð dýr hjá vegavinnuönnum. Hvað átti til bragðs að taka? Ákveðið var að funda lítilliga um málið. Niðurstaðan var að kalla til miðill og láta hann komast í samband við íbúa steinanna. Við erum að tala um atburði sem raunverulega gerðust. Frá þessu var greint í fjölmiðlum og í fréttatímum.

Kemur síðan miðillinn á staðinn og samningaviðræður hefjast við huldumenn. Ekki þótti þorandi að hefjast handa fyrr heldur en leifi þeirra lægi fyrir.

Ég heyrði umrædda frétt og varð bæði gramur og leiður í hjarta mínu. Ég vissi – andi Jesú Krist opinberaði mér sannleikann í málinu – að þarna voru á ferðinni hvorki álfar né huldufólk, enda ekki til, heldur illir andar. Miðillinn gekk því til fundar við hersingu Satans, sjálfan lygarann og blekkingameistarann, til að eiga samningaviðræður við.

Og hvað var til ráð? Fátt nema krjúpa við stólinn sinn og biðja frelsarann um að uppræta ófögnuðinn á svæðinu. Bænina bað ég vegna þess að ég gat ekki sætt mig við að ill öfl fengju ráðið því hvort umrædd þarfaverk yrði unnið eða ekki og hindrað varnarlausu mennina í að sinna verkum sínum í þágu lands og þjóðar sem gerir vegi landsins öruggari að fara um.

Já, ég bað heita bæn til frelsarans í þeirri fullvissu að Drottinn heyrir bænir og hefur kraft og mátt til að stugga við hinu illa hvenær sem það dirfist að láta á sér kræla. Sem er auðvitað ástæðan fyrir að okkur er gefinn bænarandi sem lofar og tignar nafnið sem er æðra öðrum nöfnum á jörðinni, Jesús Kristur.

Hvað haldið þið að hafi svo gerst næst í málinu? Forvitnilegt er að skoða það! Í fréttatíma skömmu síðar kom svo sami miðill fram og tilkynnti alþjóð að verkið gæti haldið áfram hindrunarlaust og án neinnar tafa af hálfu huldumanna. Þeir myndu ekkert frekar aðhafast í málinu.

Með öðrum orðum þá rak Jesú Kristur hið illa afl burt af svæðinu eins og hverja aðra óða hunda og bauð að vinnan við vegagerðina skyldi hefjast aftur. Og það varð.

Það sem í annan stað sannfærði mig um bænheyrslu er það sem kom fram í öðru fréttaviðtali við sama miðil. Hann sagði eitthvað á þessa leið:

" Þeir - það er álfarnir og huldufólkið - ætluðu sér nú aldrei að gera neitt alvarlegt af sér heldur voru þeir bara að grínast og vildu stríða pínulítið. " - Hið illa afl fór þarna að afsaka sig og reyna að rétta hlut sinn frammi fyrir alþjóð í gegnum útsendara sinn miðilinn þarna í fréttatímanum.

Yfirlýsingarnar minntu mig á mann sem staðinn er að verki við einhverja óhæfu. Óhæfu sem átti að fara leynt en var flett ofan af. Og þar sem hann stendur berskjaldaður með allt niðrum sig reynir hann að kreista fram bros til að fólk komi síður auga á skömmina sem hann er í. Þarna var Satan lítilsvirtur í beinni útsendingu og dregin fram til háðungar. Hvort sem menn heyrðu fréttina svona eður ei.

Ég kalla Drottinn Jesú mér til vitnis um að frásagan er sannleikur og engin uppspuni. Jesú Kristur er máttugur og bænir manna í hans nafni eru alltaf gagnlegar. Bænirnar megna sömuleiðis að draga hin illu öfl fram til smánar og háðungar hvenær sem Drottinn sjálfum þóknast. Þetta krefur manninn um að standa sína varðstöðu. Því beiðni upp til Drottins þarf að berast frá trúarhjarta.

Ljúkum samantektinni og vitnum í 5. Mósebók, 18. kafla, 10. – 11. vers:

" Eigi skal nokkur finnast hjá þér, sá er láti son sinn eða dóttur ganga gegnum eldinn, eða sá er fari með galdur eða spár eða fjölkynngi, eða töframaður, eða gjörningamaður eða særingamaður eða spásagnamaður eða sá er leiti fréttu af framliðnum. (5Mós 18. 10 - 11)

Biblían kennir að Satan og púkar hans leiki hér lausum hala og að þeir segi margt. Trúum þeim ekki. Göngum frekar til Jesú Krists og biðjum fyrir þessum blektu sálum, miðlum og fólkinu sem leitar inn á lendur sem það veit ekki hvað er að gerast á. Biðjum að Drottinn uppljúki augum manna og fyrirgefi þeim. Amen.